

4261.

Keiserliku A. O. O. O.
Rm. kogu kuni 1916.

Wg 3 M.
1844

Mõnmed juttud

nortele ja wannadele armsaks
aja wiiteks.

15 - XIII - 4759

Wälja antud kolmes jaus.

Esfimesse jau fees on:

- 1) Uttalus ja Meno, ehk se ueste sündinud . . . 3
- 2) Jaani puttukas ehk tulle-ussikenne 9
- 3) Kätte täsfutud Jummalale peäle lootminne . . . 28

Keiserliku Awaaliku
Rm-kogu kink. 1916.

Tartus, 1844.

Trükkitud J. E. Schönmanni lesse jures.

Der Druck ist unter der Bedingung erlaubt, daß die gesetzliche Zahl Exemplare der Censurcomität übergeben werde.

Dorpat, den 14. Juli 1844.

Censor Sahmen.

ENSV TA
Kirjandusmuuseumi
Arhiivraamatukogu

36594

I. Attalus ja Meno, eht se ueste süündinud.

Antijokija linna liggi, Siiria maal, ellasid kaks perrefonda wannast io wihhas ja wainus, ja sedda ollid ka need pojad amma wannemattest pärrinud. Need mõllemad maja isfad, Attalus ja Meno, teggid üksteisele fige suggust süddame pahhandust, mis nemmad agga igganes moistsid, ja nende wihha kaswas igga pääw üksteist wasto.

Agga Menol olli üks orri, se olli üks Js-
sanda Jünger ja ellas täieste Ewangeliummi
järrele, ja olli fikis asjus ussutaw, nenda et
temma Menole ni armsaks sai, et temma

tedda ülle omma foggona maja-piddamisfe seadis. Ja iggas asjas, mis Silas — ni olli selle orja nimmi — teggi, olli Jummal temmaga ja õnnistas temma isfanda maja temma perrast.

Selle pärrast räkis Meno faggedaste omma majapiddajaga, ja se põris temma meelt, ni et temma ennast Issfanda nimme peäle laskis ristida.

Sest ajast sai Meno opis teisefks innimesefks; temma ei räkinnud ennam ühtegi pahha fanna ommast wihha-mehhest, Uttalusfest, et se küll tedda igga pääw ennam wihkas ja järrele küfwas ja temmale igga pääw uut süd-dame wallo peäle lišwas.

Selle waggadusse läbbi sai Uttalus weel ommas wihhas õelamaks, ja temma palkas

pahha innimissi, need piddid õsel Meno aeda
pustusseks teggema, neid fige parremid puid
arrarikkuma, mis Menol isseerranis armsad
ollid.

Siis astusid Meno sõbrad temma jure ja
ütlesid: Kui sa sedda kättetasumatta jättad,
saab temma sinnule weel suremad pahha teg-
gema.

Agga Meno wastas nendele ja ütles: Se
pahha töö on õsel sündinud, temma saab sed-
da salgama; agga minnule tullep se kanna-
tamisse-õppetusseks tarbis. Eks mind enne
sedda ka se samma waim polnud wallitsemas.

Pea perrast sedda töid need sõbrad kaks
neist kuriateggija poisidest, kes ollid Uttalus-
sest palgatud, sedda aeda arrarikkuma.

Need sõbrad ütlesid: Need on sedda ülles-

tunnistanud, nüüd woid sa nendele kätte tasuda. Agga Meno wastas: Minna ollen temmale andeks andnud, ja ei tahha wiyhale ommas süddames asset anda, et se kül minule haiged teeb nende pukeste perrast. Selle ülle pahhandasid Meno söbrad.

Mõnni aeg perrast sedda sündis et Attalusse maja suure tullega põllema akkas. Meno ruttas fige omma perrega süna ja peästis kaks tükki omma waindlasse lapsist tulle legist. Selle peäle astus temma Attalusse jure, andis temmale kät ja ütles: Oh, ärralasse eddaspiddi ennam wiyhha minnu ja sünu maja wahhel olla. Ja Meno pakkus ennast temmale abbiks temma ärrapõllenud maja ülles-ehhitamise jurde. Agga Attalus põris ennast temma polt ärra sai ommas waimus

wihhaseks ja ütles: Se tulle kahju on Meno töö! ja paljo uskusiid temma sanuu.

Se kurbastas selle mehhe süddad ülli wägga, ja temma söbrad ütlesid: Jätta sedda kurjateggijad, ja anna tedda satana holeks! Agga Meno ütles: Temma on üks inniminne ja kannab ühte lihhalikko katkist innimisse süddad ommas poues; minna ei tahha tedda mitte wanduda.

Jälle mõnni aeg perrast sedda kautas Attalus omma foggona warrandust ärra, ja sai wägga waeseks ja kannatas hädda naise ja lastega, ja Attalus isse jäi haigeks hädda ja murre perrast. Siis wöttis Meno enneselle süddad, läks jälle temma jure ja ütles: Oh, Attalus, ärra lasse ennam eddaspiddi olla waino minnu ja sinnu wahhel, waid

lasse meid üksteisele kät anda, enne kui käed
 külmaks jäävad. Waata, mis minnul on,
 olgo ka sinnul! Nenda lasse meil wennakste
 wiisil ellada.

Kui Uttalus sedda jutto sai kuulnud, wa-
 tas temma sompus filmadega Meno peäle,
 ja tombas omma pallet nurjatumaks ja põris
 ennast kõrwale. Agga temma naine ja lap-
 sed nutsid, ja Meno nuttis nendega.

Siis naersid Meno sõbrad Menod ja ütlesid:
 Müüd on sinnu südda ommetegi ennast
 selle kõlwatumaga tüitand; mis sa weel ed-
 daspidi tahhad temmale tehha? Meno was-
 tas ja ütles: Minnul jääb weel ülle temma
 eest palluda. Ja Meno teggi Uttalusse ja
 temma majale sallaja head, nenda et nem-
 mad ühtegi pudust ei tundnud. Perrast neid

päwi jäi Uttalus haigeks ja surri ärra. Kui Meno sedda kulis, nuttis ta temma järrele ja satis tedda hauda, ja sai selle lesja ja nende waeste laste tröstijaks. Agga need rahwas ütlesid: Kuida jouab üks innimenne sedda tehha? Agga nemmad ei tundnud sedda waimo mitte, kis temma sees ellas.

Sõbber! kas sinna sedda waimo tunned, ja kas sa omma wihamehhega ka nenda ellad? —

---

2. Jaani puttukas ehk tulle-ussifenne.

Ühhel sojal suise päwa õhtul, istus Maria, üks waene leff, ommas toas lahtisse akne iures, ja watas oue puuaeda, mis maja ümbrel

olli. Temma olli sedda rohtu, mis ta sel
 sammal hommikul olli niitnud kedda päike
 olli täieste ärra kuuwatand, perrast lounat
 soadu pannud, ja se armas, maggus heina
 hais lehkas terwisse kossutawalt tuppa. Oh-
 tune punna affas selge taewa äres kustumä,
 ja selgeste ja rõmsaste paistis polkuud selle
 pissikesse, kenna toa sisse, ja heitis nende
 lahtiste, ni kui ka findi aknete klaasi ja ka
 nende wiinapu lehhede warjo, mis aknete
 ümber kaswasid, puhta pörranda peäle. Temma
 pissike Berdinand, üks kuue aastane poisike,
 seisib opis tagga nurkas simpfi najal, ka
 temma punnaste palle ja kollaste iufste, ja
 puhta walge särgi warrukatte, ja tulli punnase
 westi peäle, paistis helledaste ja armsaste se
 kuu. Se waene naine istus kül ni seäl,

wälja puhkamas; agga et kül soja pääwa töö
 waew raske olli kanda, siski litsus tedda weel
 üks raskem murre, mis ülle temma omma
 wässi mist ärra unnustas. Shtussfest söma-
 ajast, ühhe wagna täis piima, kus leiba olli
 sisse leigatud, olli temma häddalt lusika täit
 faks katsunud. Se pissike Berdinand olli
 ka hopis ehmatand ja ei ligutand ennast pai-
 galt, et ta omma emma ni wägga mures
 näggi. Ka temma panni lusikast ärra, kui
 ta näggi et emma ei sönud waid agga nuttis,
 ja se puhhas wagen seisis weel peakeselt ni
 samma täis, kui ta olli laua peäle todut,
 laua peäl helleda kuu paistes ja heitis omma
 ümmargust warjo toa laele.

Maria olli agga weel essiteks minnewal
 fewwadel lesjaks jänud. Temma õnnis mees

kül se tublim mees sest küllast, olli omma hole ja fokkopiddamisese läbbi ni paljo foggonud, sedda pissifest maja ja illusad aeda osta, et ta ka kül sinna jurde weel nattufest wölga jäi. Temma olli Mariad, et se kül waene laps olli kessel muud warra polnud, kui et ta olli moistlikkult kaswatetud, enneselle naisese wallitsend; sest tedda piddasid kii rahwas seäl küllas, kige puhtamaks, waggamaks ja fermemaks tüdrukus. Mõllemad ollid ühhes õnnelikkus abbiellus ellanud. Sis tulli soetõbbi küllase, kelle kätte ka temma hea mees surri. Temma isse kis meest kige armo ja holega pöetas, jäi pea perrast mehhe surremist haigeks, ni et ta agga surmalt sure hädda waewaga peasis.

Temma ja ta mehhe haigusse läbbi olli ta

muidogi jo kehwas jänud, ja nüüd peälegi piddi ta weel omma pissikest maja ärra kautama. Temma önnis mees olli kava aega selle fige rikkama tallopoja jures mis seäl küllas agga olli, teninud. Se perremees olli tedda temma truiusse ja ussindusse perrast armastand, ja temmale kolm sadda Rubla lainand, selle maja ja aeja ostmisse tarbis, selle leppitussega, et temma aastal kaks-kümmendwiis Rubla piddi rahhaga ja teist kaks-kümmendwiis Rubla tööga maksma. Sedda olli se mees siis ka omma surma aastani teinud, nenda et temmal agga weel wiiskümmend Rubla wölga jäi. Kik sedda teadis Maria wägga heasti.

Agga nüüd surri se rikkas tallopoeg selle samma többe kätte. Temma perrandajad, üks

wäimees ja üks tüttar, leidsid sedda kolme saddy Kubla wõlla = kirja selle surnud issa teiste kirjade hulgast. Rigest sest asjast ei teadnud nemmad, et se kadunud sest ühtegi ei reäfinud, ühtegi sanna, ja noudsid selle perrast selle waese lesja käest sedda koggona wõlga.

Se ehmatand naine tõendas ja tunnistas Jummalale ees, et õnnis mees fik, wiiekümne Kublani olli ärramaksnud; agga se ei aitand ühtegi. Se noor tallopoeg sõimas tedda häbbematta walletajaks, ja kaebas temma peäle kohtus, ja et temmal ühtegi tunnistust polnud, siis moisteti et ta sedda koggona wõlga pididi maksma. Need perrandajad kippusid maksu peäle, ja et sel waesel Marial ühtegi polnud, kui agga se majakenne ja

aed: siis piddi se samma pissike ommandus
 ärra müdud sama. Temma olli kül neid per-
 randajid põlveli maas pallunud, neid mitte
 ärra lükkata; temma pissike Berdinand olli
 põlveli ta kõrvas — mollemad nutsid — agga
 asjata! Jo se teine pääw olli mümisse pä-
 waks kinnitud; sedda olli ta nüüd samma
 ühhe tunni eest kuulnud, kui ta omma tööga
 olli walmis samas. Üks naber olli temmale
 sedda ülle aeja üttelnud. Selle perrast istus
 temma nüüd ni murren lahtise akne jures,
 watas pea selge kuuwalge taewa pole, pea
 jälle pissikesse Berdinandi peäle, nuttis hal-
 ledaste ja watas jälle ennese ette mahha.
 Se olli kül üks murrelik tund.

Armas Jummal, mötles temma, nenda
 ollen ma siis tänna wiimist forda siit aedast

heinu ülleksisunud! Need esimesed kollased plomi marjad, mis ma tänna seält puu küljest võtsin, ollid need wiimsed, mis minnu waene Berdinand nende puude wiljast söi, mis ta isä ni sure waewaga temmale isutas.

Jah, ehk peame tänna wiimset õõ-asset siin. Homme sedda aega ehk on se ello-asse jo ühhe teise ommandus, ja kis teab, kas ta meid ei kässi kohhe wälja kassida. Jummal teab kus meije same homme õõ-maja leidma; ehk wahhest peälegi palja taewa al. Emma affas jälle ärdaste nutma.

Siis tulli se pissike Berdinand, kis seni ennast polnud ligotand, liggimalle ja ütles: Emma, ärra nutta ommeti ni wägga — wata, muido ma ei woi jo sinnuga rälida. Eks

sa siis ei tea mitte, mis issa ütles, kui ta seal assemel surri? Urge nutke nenda! ütles temma; Jummal on kiki waeste lesjade ja waeste laste issa. Palluge temmalt abbi hädä ajal, temma saab teie eest murretsema! Nenda ütles temma. Eks se siis polle nenda?

Jah, armas laps, ütles se emma, nenda se on kü! Noh, ütles siis se pissokenne, kuidä sa woid siis ni kaua nutta? Pallu sedda armsad Jummalat, siis ta saab sind aitama. O kui ma isfaga metsas ollin puuraidumisse jures, ja kui ma süija tahtsin, ehk kui mul okkas olli jalga lainud, siis ma ei nutnud kaua. Ma läksin issa jure ja palusin tedda — ja kohhe panni ta kerwest ärra ja andis minnule leiba, ehk tombas jallast

ofkast wälja. Nenda hea meelega aitab ar-
 mas Jummal ka. Temma ei olle ni kõwra
 süddamega kui se rikkas perremees, kelle ees
 meije põlweli maas armo pallusime — ja
 kis meid pea olleks jalgega ärralüffanud.
 Ehk arwat sa, et Jummal ei olle rikkas kü?
 Et wata ommeti aknest wälja — : Temma
 ommad on kuu ja kis need tähhed? Issa
 ütles mitto kord: Kik ilm on Jummal om-
 ma! Miks meije siis tahhame nutta ja en-
 nast murretseda? Tulle, pallume üks kord
 sedda armsat Jummalat; temma aitab meid
 tõeste. Akka agga sinna, ma aitan sul pal-
 luda. Kü sa siis näed et parrem luggo
 saab ollema, kui selle rikka mehhega olli.

Armas laps, sinnul on õigus! ütles se emma
 ja nuttis waiksemalt, ja lotus seggas hennast

ta halledusse hulka. Ta panni kâed risti, ja tõstis ommad mârjad filmad ülles taewa pole, ja se pissike panni ka ommad kâed kokko ja watas taewa pole. Ja kuu paistis helledaste, nenda et ta nende filmi wees hilgas. Müüd affas se emma palluma ja se pissike ütles igga sanna ta järrele. Armas Issa taewas, hûdis temma, wata seiija ühhe waese lesja jo temma lapse peäle, nemmad watawad Sinno pole ülles. Meije olleme sures häddas — ja meil ei olle ma peäl muud abbi-meest. Agga sinno südda on rikkas hallastusse ja armule. Sinna jo isse ütled: Hûa mind abbiks hädda ajal, siis ma tahhan sind ärrapeastada! selle perrast pallume meije Sinnu pole: Arra lûkka meid siit majakesest mitte wälja! Arra wotta mitte selle

waese lapse käest sedda nattukest issa-perran-
dust ärra. Ehl kas Sa olled sedda omma
arwamatta agga siiski targa nou järrele meije
peäle pandnud kanda: O, siis lasse meil
Sinnu sure, ja laia ilma peäl ühte teist koh-
hakest leida, ja anna meile kindlust südda-
messe, et se ei lõhke, kui meije siit ärra läh-
håme, ja seält mæe peält wiimist korda selle
majakesse peäle taggasi watame.!

Ennam ei joudnud se emma nutto perrast
râkida; nuttes watas ta taewa pole ja olli
wait. Siis hûdis se pissike, kis ikka weel
ristis kâttega olli paigal seisnud, ühheforraga
sure healega ja wâlja ullatetud kâega sõrmega
nâidates: Ennâ, emma, wata ommeti, mis
se on? Seäl lendab üks kûndlekenne! seäl
lendab üks tâht! Wata, seäl ta lendab afne

kohhas! Oh, nüüd ta tulles sisse! kui wägga helledaste ta paistab ja ilgab! — Wata agga rohkelisse tullega? pea illusam weel kui õhtune koidu-täht? Nüüd ta lendab toa lae al! Se on õige immelik!

Se on üks Jaani puttukas, ehk tullesifenne, armas Berdinand, ütles se emma. Päwa ajal on ta üks näutu pissifenne puttukas; agga õsel on temmal se immelik, illus walgus.

Kas ma tohhiin tedda findi wotta, küsis se pissife, ja kas ta mulle ei te ühtegi? kas se tulloke ei põlleta mo käsfi?

Temma ei põlleta find, wastas emma, ja naeratas läbbi silma-wee. Wotta tedda agga findi ja wata tedda õige forraperrast. Temma

on ka üks imme-töö, neist Jummalala surtest immeteggudest.

Se pissike olli nüüd kiki murret ärra unustand, ja püüdis sedda ilgawad puttufast, mis nüüd liggi pörrandat — pea laua al, pea toli al — lendas, fätte sada.

Agga — „oi, ah“ hüdis nüüd se pissike. Se ilgawa puttufas olli ennast, nüüd samma kui pois omma fät wälja ullatas, tedda finni wõtmas, olli ta ennast sure fasti ja seinä wahhele peitnud. Temma watas fasti tahha Minna näen tedda kül selgeste, ütles ta, seäl ta istup seinä küljes ja se walge sein ja pörrand ja iggaüks pörmufe, kus ta istup, paistab ni walgeste, nenda kui kuu paistaks siinna; agga fätte ei sa ma tedda mitte, mo fässi ei ullata.

Anna aega ja kannata, ütles emma, kül ta tullep jälle wälja. Se poisikenne otas üks nattufe, tulli siis emma jure ja ütles maddala palwe heälega: Emma, wötta sinna tedda

ommeti wälja, ehk liguta agga wähhest sedda fasti seina polt ärra, siis ma saan pea fätte. Se emma tousis ülles ja ligutas sedda fasti ja se pissike wottis nüüd sedda waggad put-tukast omma fätte, ja watas tedda ommas pihkus, ja temmal olli surem röm sest, kui igganes ühhel funninga pojäl ehk tütrele ühhe falli, Temanti kiwwi ülle olleks woind olla.

Agga se emma olli opis ühte teist asja tähhele pandnud. Sest kui ta sedda fasti olli ligutand, olli middagist fasti ja seina wah-helt põrranda peäle kuffunud. Ja kui ta sedda ülles wöttis kissendas ta sure heälega. Ta hüdis, oh Jummal! nüüd olleme meije jo figest häddast ühhe korraga peästetud. Se on jo se mulline Kalender, kedda ma jo ni kawa ollen asjata otsinud. Oh, ma mõt-lesin, et se olleks mo többe ajal woerastest katti lõhhutud ja ärrawissatud. Kõl nüüd saab nähha, et issa sedda rahha, mis nüüd

meije kääst noutakse, on ärramaksnud. Ta
 panni ka koghhe künalt põllema ja otsis nüüd
 rõmo silma-weega sedda Kalendrid läbbi.
 Kit olli selgest ülles kirjotud, mis ta õnnis
 mees selle aasta affatussel sest kolmesadda
 rublast olli weel wõlga jänud, ja mis ta sel
 aastal olli tööga tassunud ja rahhaga ärra
 maksnud. Otses ollid weel need sannad selle
 kaddunud perremehhe omma kääga kirjotud:
 „Marti päwal ollen minna Jaan Blumika
 arru piddanud, ja temma ei olle mulle nüüd
 muud middagi wõlga kui agga wiiskümmend
 Rubla, tunnistan wiiskümmend Rubla.“ Se
 emma löi nüüd rõmo perrast kääsi fokko, wot-
 tis omma last sülle ja ütles rõmoga: O
 Berdinand, tenna ommeti ka sedda armsad
 Jummalat! sest nüüd polle meil ennam tar-
 bis, siit wälja minna, nüüd woime rahhoga
 omma majasse jääda.

Eks polle tõssi, ütles se poisike, se on minnu

töö? kui ma sind ep olleks ni wägga pallunud, sedda kasti ligutada, siis sinna ei olleks sedda ramatud seält mitte leidnud. Ta olleks woinud weel sadda aastad seäl maas seista.

Se emma jäi mõtteldes wait ja ütles siis: Oh, mo laps, sedda on Jummal teinud! Siete immeks tulleb se mul, kui ma selle ülle järrele mõtlen. Wata, kui meije enne nuttes pallusime, siis lendas se puttukafenne sisse — ja iuhhatas mind siina, kus need lehhed peidetud maas ollid. Ja, tõeste Jummal tallitap fik, ka neid fige pissemid asju. Jummal hõlekandminne wallitsep meije ülle, ühtegi ei sünni isseennesest. Ilma Jummal teadmatta ei lange ka mitte üks ainuke jukse karw meije pea peält mahha. Panne sedda heaste tähhele, ja lota fik omma ello aeg Temma peäle, isseerranis hädda = ajal. Temmal on ferge aidata nink peasta. Temmal ei polle tarbis ühte walgusse Inglid

saata: Temma woib ka ühhe tibadega puttufakesse läbbi aidata!

Se emma ei sanud sel õsel rõmo perrast maggada. Päwa tousu ajal läks ta jo teele kohtomoistja jure. Kohtomoistja lastis kohhe sedda perrandajat kutsuda; se tulli. Ta näggi ja tunnistas sedda kää-kirja õigeks, ja ta häbenes wägga, et ta sedda naist olli wallelikuks ja autumaks püüdnud tehha. Se kohtomoistja moistis, et ta temmale selle teotamise ja sure kurbdusse eest, mis ta temmale olli teinud, pididi tassuma. Ja se perremes olli ka kohhe walmis selle peäle.

Agga kui nüüd weel se lest ommast õõ palwest ja sest puttufakessest sai rākinud, siis ütles se kohtomoistja: Se on Zummala sõrm; Temma on teid õiete nähtawalt aidanud.

Agga se noor tallopoeg seisis ligutedut süddamega seal ja ütles silmad täis wet: Ja, nenda se on! Zummal on nende waeste laste

ja lesjade isfa — agga ka nende eest kättemaksia. Andke mulle andeks, et ma nenda waljo teie wasto ollin. Se sündis teadmatta eksitussest. Teie waewa palgaks, mis minna teile teggin, kinkin minna teile need wiisküm- mend Rubla; ja kui teile muido hädda juhtup, siis tulge minnu jure, minna tahhan teid igga- fford aidata. Sest nüüd ma näen sedda selgeste Kis Jummal peäle lotap, sedda Lemma ei jätta perratumaks, ja Lemma peäle lootminne on üks jädawam warrandus, kui se kige surem rikkus. Ja kui minna hädda sisse juhtun, ehk minnu naine lesjaks ja minnu lapsed waesiks peaksiwad jama: siis aitago Lemma ka meid, nenda kui Lemma teid on aidanut.

Agga lootke ka nenda Lemma peäle, ütles se kohtomoistia, ja olge nenda õiglassed kui se wagga leff, siis ei sa ka teie hädda ajal ilma abbita jama!

---

3. Kätte tasutud Jummalale peäle lootminne.

Sure nälja ajal Württembergi maal, jäggas se õnnis kirrikissand Blattik iggaühhele, kis leiba palluma tulli, rohkeste, ja temma pissifesse laua jures, mis sel korral weel kassina toiduga olli kaetud, said igga pääw saddade kaupawaesid Jummalale õnnistamisese läbbi toidetud. Kül siis ka sedda wiisi sai wilja warrandus aitast, paljo enneminne otsa kui nälja aeg. Kui nüüd jo se wiimine nattuke wilja olli wekile widut seält ahju, ahjust kambrisse ja kambrist naljaste kätte jäggatud, tulli ühhel hommikul kirrikissanda täis kasswand tüttar ülles tuppale issa jure ja ütles: Armas issa! jubba jälle on waesed lapsed seäl, kis leiba tahhawad. Agga mis ma nüüd pean teggema? kas ma ikka weel pean ärra jäggama? meil polle jo ennesel ennam ühtegi! Mis, ütles se kirrikissand, meil polle ennam

leiba majas? — Jah, vastas se tüttar, muud ep olle kui agga se eilne kannikas ja üks ainuke terve leib weel; agga se ei ullata jo homme hommikuni meile ennestele meie ommas maja piddamisses, ja wilja polle ka ennam ollemaski.

Oi, ütles se firrikissand, sinnul on weel üks terve leib ja üks kannikas, ja sinna ütled jo et polle ennam leiba? Minne agga, mo tüttar, ja leika julgeste nende lastele, ni samma paljo kui ennegi. Dmmetegi on firjotud: Wata, Issanda film watap nende peäle, kis Tedda kardawat, kis Temma armo peäle lotawad, et Sa nende hinge peästaksi surmast, ja neid toidaks nälja ajal. Meie hing lotap Issanda peäle; Temma on meie abbi ja kilp! Panneme agga lotust Issanda peäle, kül siis näeme sedda, et Temma meid nälja ajal saab toitma.

Se hea tüttar lähhab ja annab hea melega, sest andminne olli temma rõm, agga siiski ei joua temma, igga pallukesse jures, mis ta

leiva otsast mahha leikap, omma murret tallu-
tada mõtteldes: Kusfast se issa kül, sel pudu-
lissel ajal, mis nüüd iggal pol on, saab jälle
uut wilja murretsema?

Ja wata, se issa istus foggoniste rahhul
ommas kambri, omma ammeti tööd tegemas:
siis tullep üks rikkas naisterahwas nabri peält
temma jure.

Se ütles: Nus õppetaja, teije jures saab
willi kauniste otsas ollema, sest minna ollen
allati immetsemisega watanud, kuidas santid
karja kaupa teie jure ioksewad, ja nendest ei
tulle ükski ilma leiwatükita teije majast wälja.
Siis ma ollen igga kord ommale mehhele
üttelnud: Armas mees, meie peame ommale
firrikisсандale ka mõnda wakka wilja järrele
jätma, sest temma jures saab pea sest puduma.
Kui teile nüüd wilja tarbis on, siis satke meije
jure ja laske nenda paljo tuwa kui teil tarbis

lähháp. Ja kui teije üksford jälle sate undist peksnud, siis tasfute meile jälle kätte.

Se firrifisand tennas sedda head nabrid diete süddamest ja ütles siis tütre wasto: Selleperrast on firjotud: „Temma on molle- mid, neid pissifeisi ja neid suuri teinud, ja murretses kiki eest ühte wiisi.“ Nende pissi- feiste eest kis tänna hommiko leiba pallusid, on Temma meide suurte läbbi murretsenud, ja kui sinna olleks nende santidelle üttelnud: Ar- mas rahwaken, minna ei woi teile tänna töeste mitte leiba anda, sest meil polle ennestel ühtegi ennam, siis nemmad ep olleks ommetegi ärra lainud; nemmad ep olleks sind foggoniste usku- nud, et ühhel firrifisandal ei peaks waestele, näljastele leiba majas ollema, ja neil olleks ka õigus olnud sedda mötteldes. Nenda ei woi ka minna sedda uskuda, et meie Jummalal, kis üks ni wägga rikkas, armolinne Issand on, ei peaks ennam leiba ühhele waeselle firrif-

isсандale ollema, kis Lemma peäle lotap ja Lemma kässo peäle iggapääw rahwale usko ja lotust juttustap. Sest polle mitte kirjutud, et Lemma pissikeiste eest üksi murretses, kui Lemma minnule ja teiste risti rahwale armastust süddamesse annab waeste wasto, waid Lemma murretses igga ühhe eest ühte wiisi, suurte ni kui ka pissikeiste eest, ja kui Lemmal ennesel polleks üks armolik südda, siis Lemma ei woiks ka minnule sedda anda.

Sedda wilja sai todut, ja Jummal õnnistas sedda ossa, et sest kül sai, senni kui uudist sai peksetud mis rohkeste wälja andis.

Kas kirrikissand üksi peap waestele andma, woi kardat sa et Jummalal ep. olle sinnule kätte maksta, kui sinna waesega omma wimist pallukest jäggad?

